

LBRIS

We know
books

NICOLAE IORGA

FEMEILE
ÎN ISTORIA NEAMULUI NOSTRU

– chipuri, datine, fapte, mărturii –

Ediție îngrijită și postfață
de Lucian Pricop

EDITURA CARTEX
București

Coperta: Dana Popescu

Coperta I: Henri Guillaume Schlesinger, *Frumoasă din harem* (1887)

Redactor: Lucian Pricop

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
IORGA, NICOLAE

Femeile în istoria neamului nostru : chipuri, datine, fapte, mărturii / Nicolae Iorga ; ed. îngrijită și postf. de Lucian Pricop. – București : Cartex, 2023
ISBN 978-606-9604-59-5

I. Pricop, Lucian (ed.; postf.)

396

Pentru comenzi și informații, vă rugăm să ne contactați la:

- Tel/fax: 021/323.41.30; 021/323.00.76
- Tel: 0745.069.898; 0729.951.763
- www.edituracartex.ro
- e-mail: comenzi@edituracartex.ro
- O.P. 4, C.P. 184, București

CUPRINS

<i>Notă asupra ediției</i> (Lucian Pricop)	7
Lista ilustrațiilor	8
Prefață	9
I. Doamnele Românilor	11
1. Generalități	13
2. Doamnele muntene până la Neagoe (Basarab)	16
3. Doamnele catolice în Țara Românească	19
4. Cele d'întăiu Doamne ale Moldovei	20
5. Doamnele lui Alexandru-cel-Bun și ale urmașilor lui	21
6. Doamnele lui Ștefan-cel-Mare	22
7. Doamna Milița a lui Neagoe-Vodă	24
8. Doamna lui Petru Rareș și fetele ei: Chiajna lui Mircea Ciobanul și Ruxanda lui Alexandru Lăpușeanu	27
9. Doamna lui Mihaiu Viteazul	30
10. Doamne muntene după Mihaiu Viteazul	32
11. Doamna lui Iremia	33
12. Doamne străine în amândouă țerile	35
13. Doamna lui Mihai Basarab	38
14. Doamne din veacul al XVII-lea după ale lui Matei Basarab și Vasile Lupu	42
15. Doamna lui Constantin Brâncoveanu	46
16. Doamnele din epoca fanariotă	47

II. Câteva chipuri de Doamne	51
1. Fetele Lăpușeanului	53
2. Fiicele Chiajnei și ale lui Mircea Ciobanul	54
3. Doamna Ecaterina a lui Alexandru Vodă Ciobanul	56
4. Doamna Velica, iubita lui Mihaiu Viteazul și stăpâna Ardealului	59
5. Doamna lui Ieremia-Vodă	64
III. Îmbrăcămintea femeilor în trecutul nostru	87
IV. Femeile în viața socială a trecutului	103
V. Femeile în cultura și literatura românească	121
1. Generalități. Doamne cu învățătură până la 1600	123
2. Scrisorile grecești ale Doamnei Ecaterina (1576-1587)	125
3. Cultura femeilor în viața românească din veacurile al XVII-lea și al XVIII-lea.	129
4. Femeile ca inspiratoare ale vechii noastre poezii	133
5. Învățământul fetelor la începutul veacului al XIX-lea ...	136
6. Femei traducătoare	138
7. Învățământul fetelor în epoca Regulamentului Organic: Pensioanele	141
8. Învățământul public al fetelor în epoca Regulamentului Organic	145
9. Femeile în literatura romantică	152
10. Școli nouă și partea nouă a femeilor în viața neamului .	153
11. Încheiere	156
VI. Mănăstirile de maice	159
<i>Un Iorga feminist</i> (postfață de Lucian Pricop)	169

NOTĂ ASUPRA EDIȚIEI

Textul a fost reprodus după: N. Iorga, *Femeile în viața neamului nostru. Chipuri, datine, fapte, mărturii*, 1911 (1912), Vălenii-de-Munte, Tipografia „Neamul Românesc”, Societate pe acțiuni, 1911 (1912).

Am optat pentru modificarea titlului original din rațiuni editoriale. De altfel, sinonimia contextuală între „viața” și „istoria” lămurește ceva mai bine obiectivele autorului.

În editarea textului, am avut ca principiu de bază redarea cât mai fidelă a conținutului. Prin urmare, intervențiile au fost reduse la minim: s-a înlocuit – acolo unde a fost cazul – apostroful cu cratima; au fost corectate tacit greșelile de gramatică sau ortografie; limba română a fost actualizată, fără ca acest demers să afecteze sensul propozițiilor sau al frazelor. Expresiile sau unele pasaje din volum redactate în alte limbi decât limba română au fost marcate în text prin caractere cursive. Am tradus – în note de subsol – propozițiile și frazele în limbi străine prezente în textul lui Nicolae Iorga.

Notele de subsol care aparțin autorului au fost păstrate și numerotate cu cifre arabe pe fiecare pagină. Notele de subsol pe care le-am creat, cu funcție de lămurire a unor trimiteri puțin cunoscute publicului nespecializat, le-am plasat tot în subsolul paginii, numerotându-le în continuarea celor ale autorului. Am indicat apartenența lor prin (*n. ed.*).

*

În îngrijirea acestei cărți, nu am optat pentru construcția unei ediții critice dintr-un singur motiv: adresabilitatea volumului s-ar fi îngustat substanțial, iar ținta noastră asumată a fost diseminarea cât mai extinsă a unei lucrări puțin cunoscute a lui Nicolae Iorga.

Lucian Pricop

1

Generalități

Despre Domnii ce au stăpânit aceste țări, despre luptele, isprăvile și nenorocirile lor, s-a vorbit destul și bine și, mai ales, rău. Viața întregii țări se cuprinde în faptele lor, care s-au făcut în numele ei. Dimpotrivă, o uitare nedreaptă a acoperit totdeauna, ca o buruiiană de părăsire, mormintele Doamnelor ce au stat alături de soții lor, în mijlocul furtunilor unui trai așa de zbuciumat, încât abia ni-l putem înfățișa astăzi. Figurile viteze, figurile dureroase, figurile binefăcătoare și sfinte, modestele figuri blânde se împărțesc de aceeași nepăsare din partea scriitorilor. Și, ca și Doamnele, sunt date uitării Domnițele, a căror copilărie și tinerețe a trecut mai totdeauna printr-un lung șir de pribegii și rătăcirii și pe care nunta le-a strămutat în locuri foarte depărtate de noi, de unde adesea n-au mai venit niciodată să-și vadă părinții și țara.

Despre Doamnele noastre se poate vorbi din două puncte de vedere: întâi din acel al *originii* lor și apoi din acela, nu mai puțin însemnat, al *rostului* pe care-l aveau la Curtea petrecerilor sau la Curtea afacerilor. Ici și colo se prind de la sine în această bătătură de idei florile strălucitoare, vii ale caracterelor, isprăvilor și suferințelor acestor Doamne.

În ceea ce privește originea, neamul și rangul înainte de căsătorie al Doamnelor Țării Românești și Moldovei, trebuie să se țină seamă de cele *trei epoci* în care se desface, din punct de vedere politic, și nu numai din acesta, trecutul nostru. Cea dintâi

e a neatârnării de fapt, cea de-a doua a unei supuneri cinstite și cruțătoare față de turci, cea de-a treia se deosebește prin ascultarea desăvârșită de acești stăpâni. Anii 1550 și 1720 ar fi punctele de despărțire. Iar, după 1850, începe, firește, epoca a patra, de neatârnare nouă, în care trăim.

În cea dintâi epocă, originea Doamnelor variază după cum bărbații lor erau Domni în Scaun, Domni legiuitori sau fii ai unor stăpânitori, ori numai niște tineri copii din flori, care nu știau dacă vor ajunge să domnească și ei vreodată. Fără îndoială că aceștia din urmă se însurau mai rău decât cei dintâi, Domnii sau fiii din căsătorie ai Doamnelor. Bieții oameni trăiau din greu, crescuteți cu frică mare de mamele lor, feriți de ochii tuturor, arătați, la orice prilej, ca feciori de boieri sau chiar de oameni de rând, ca odrasle ale soțului cu care le măritase Domnul, iubitul lor. În sărăcia și teama lor, ei se făceau călugări, negustori de blănuri, de stridii, ciobani, adică vânzători de turme multe, și poporul, care nu uita ce fuseseră ei mai înainte, le zicea și ca Domni: Călugărul, Ciobanul, Stridiagiul.

De foarte multe ori, un astfel de om, care jertfea toate numai pentru slaba nădejde nesigură a Domniei, nici nu-și mai făcea păcatul să se însoare. Când însă el își lua nevastă în zilele grele, se înălța odată cu dânsul în tronul țării o biată femeie, fără nicio pregătire pentru măriri de acestea. Altfel era însă cu Domnii și tinerii Voievozi pe care-i însurau părinții lor, Domnii. Aceștia-și căutau soții între neamurile mari ale țărilor vecine și, dacă se poate, între neamurile stăpânitoare ale lor.

Neapărat se cerea ca mireasa să fie de aceeași lege: ortodoxă deci, și nu catolică. În această privință, Domnii munteni aveau alegerea mai ușoară. Dincolo de Dunăre erau, în adevăr, până la 1500, o mulțime de dinastii ortodoxe, mai vechi decât aceea de la Argeș sau de la Târgoviște și București, așa încât pentru ai noștri era o cinste să se încuscrească cu ele. Pe vremea când se încheagă Marele Voievodat al Țării Românești (1300-1350), erau trei neamuri de țări bulgărești, în cele trei Bulgarii ce se făcuseră pe atunci: una la Marea Neagră, alta la Târnova și o a treia la

Vidin¹; erau apoi neamurile regale sârbești din Serbia și din Bosnia, mai târziu și din Herțegovina; veneau apoi o mulțime de stăpânitori mai mici, tot dintre sârbi, în Macedonia și lângă Marea Adriatică; în sfârșit, ceva mai departe, străluci încă până la 1453 familia împărătească a Constantinopolului, cu multe ramuri laterale.

Numele se lua de cei din alte vremi după norme care nu se mai țin în seamă astăzi: uneori se dădea copilului acela al sfântului serbat în ziua când el era născut, dar de obicei al unei rude, și anume al rudei care boteza sau al celei mai însemnate prin vârsta sau prin rangul ei. Domnii cei vechi de peste Olt, care n-aveau înrudiri luminate, se chemau țărănește Litovoi, Bărbat; unul de dincoace de Olt are numele de Seneslav, doi județi, căpetenii de județe, se numesc Ioan și Fărcaș. La Domnii Voievodatului celui mare întâlnim nume ca Alexandru, care e al unui Țar bulgăresc, ca Mircea, care e al unui domnitor de la Avlona la Marea Adriatică (Mrcșa), ca Mihail, al altui Țar bulgăresc, ca Vladislav (Vlarco), care amintește Bani și Voievozi bosniaci. Înrudirea dinastiei noastre s-a făcut deci neapărat cu bulgarii din Vidin și cu sârbii. Multe neamuri boieiești au venit împreună cu Doamnele de peste Dunăre.

¹ Bulgarii sunt un popor sud slav răspândit în Bulgaria (majoritatea), dar și în Macedonia, Ucraina (în sud), Moldova (în sud), Serbia, Grecia (în est), Turcia europeană și în România. Numele de „bulgari“ l-au căpătat în secolul al VII-lea de la protobulgari, un neam turcic sau iranian (scitic) care a stăpânit teritoriul actual al Bulgariei. Cei mai mulți bulgari sunt de religie ortodoxă, însă există în Tracia și un grup de bulgari musulmani care se numesc „pomaci“. Până la sfârșitul secolului al XIV-lea, diviziunile între boierii bulgari și răspândirea bogomilismului determinaseră împărțirea celui de Al Doilea Imperiu Bulgar în trei țarate – Vidin, Târnovo și Țara Cărvunei – și mai multe voievodate semiindependente care se luptau între ele sau cu bizantinii, maghiarii, sârbii, venețienii și genovezii. (n. ed.)

Doamnele muntene până la Neagoe (Basarab)

Numele tuturor acestor dintâi Doamne muntene s-a pierdut, afară de al *Calinichiei* – care pare să fie greacă –, soția lui Radu și mama lui Mircea, dacă nu și a fratelui său Dan. Nu se cunosc decât puține Doamne muntene de legea Răsăritului din veacul al XV-lea. Știm pe *Eupraxia*, soția lui Vlad Călugărul, dar aceasta pare să nu fi fost de neam mare, ci să se fi călugărit odată cu soțul ei înainte ca acesta să fi ajuns, în 1481, la Domnie. O fată a Eupraxiei, purtând numele drept românesc de *Caplea*, luă întâi pe boierul Staico Logofătul și rămânând văduvă, tatăl ei despărți de nevastă pe favoritul său Bogdan Vornicul, din Moldova, însurându-l cu Caplea, care muri în 1511, fiind îngropată la mănăstirea din Deal.¹

Înaintașul și dușmanul acestui bătrân călugăr, Basarab cel Tânăr, era însurat și el cu o femeie de rând, *Maria*. Despre dânsa se știe că a stat prinsă o bucată de vreme la Brașov. Acel ce puse mâna pe dânsa era tatăl lui Basarab, Basarab cel Bătrân, și se știe că el a ținut două soții, dintre care însă niciuna de neam mare: pe fata unei Maria (această soție a fost mama celui de-al doilea Basarab) și pe fiica unui grec, Sinadinos al Căpitanului. Bătrânul avea și o fată cu această soție și, în ciuda lui, Basarab cel Tânăr prinse și ținu în robie pe sora sa vitregă.

¹ Jupânița Caplea are și azi, în necropola Mănăstirii Dealu, următoarea inscripție pe piatra funerară: „răposat-a roaba lui Dumnezeu Caplea, fiica lui Io Vlad voievod și sora lui Io Radu voievod și a domnului Io Vlad marele voievod, fosta jupâneasă a lui Bogdan marele vornic, în anul 7019 (1511), luna februarie în luna a 21-a zi.“ (n. ed.)

Soția lui Radu cel Frumos se chema tot *Maria* sau *Maria-Despina* și era tot din rândurile fetelor de boieri: ea a întovărașit pe fiica ei, care ajunsese soția lui Ștefan cel Mare; acesta o luase în robie la 1473. Ajungând soacra biruitorului și a pierzătorului soțului ei, ea muri în anul 1500, la 11 mai, fiind îngropată în necropola domnească a Putnei.

În mănăstirea Govora se vede, lângă chipul lui Radu cel Mare, fiul lui Vlad Călugărul, o Doamnă cu coroana pe cap, benzi de fier pe piept și lungi cercei cu pietre scumpe. E Doamna *Cătălina*, ceea ce înseamnă Ecaterina. Deși Radu se căsătorii ca fiu de Domn, ea pare să fi fost tot mlădiță a unei familii boierești. Crudul Mihnea ținu pe o *Voica*, ce rămase văduvă tânără pe urma lui, după uciderea lui în Sibiu, la 1510; de la dânsa avem și o scrisoare către brașoveni și altele pe care i le scrie un fiu al lui Mihnea, numit Mircea; pe el și pe o fată, *Ruxanda*, măritată atunci cu Bogdan, fiul lui Ștefan cel Mare, Voica-i iubea ca pe fiii ei adevărați. La căsătoria Ruxandei cu Bogdan, tânărul, dar urâtul Domn moldovenesc, se trimeseră cu mireasa 24 de „cești de argint suflate cu aur“, lucrate în Ardeal, care i se dăduseră de zestre. Craioveștii, boierii ce stăpâneau Oltenia și făceau Domnii, dădură creațiunii lor, copilandrul Vlăduță, o tânără Doamnă *Anca*.

Astfel ajungem la căsătoria împărătească a lui Neagoe Basarab.

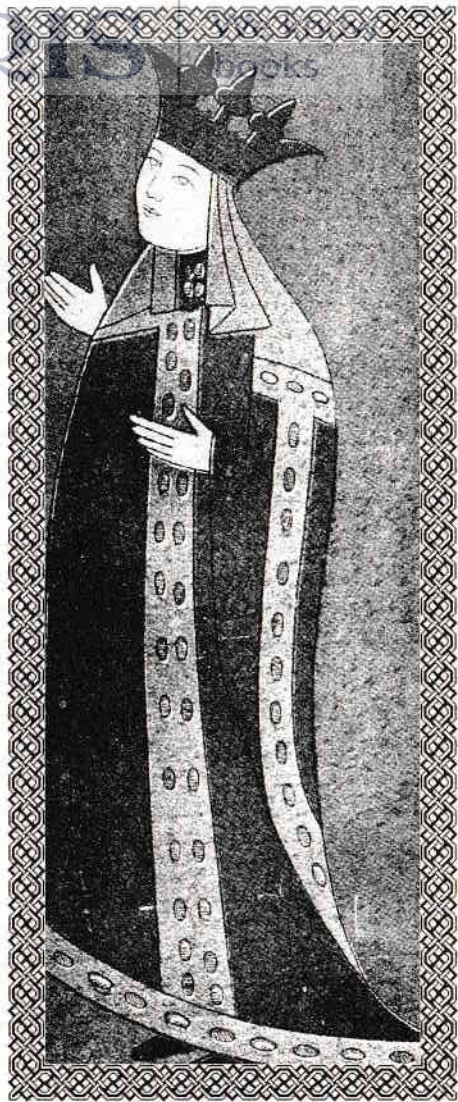

Figura 1. Doamna Maria a lui Radu cel Frumos,
soția lui Ștefan cel Mare (*perdea la Putna*)

Doamnele catolice în Țara Românească

Cele de mai sus sunt Doamnele ortodoxe, născute în țară sau străine, ale Țării Românești.

Întâmplător însă, pentru anumite scopuri politice, Domnii munteni, care îngăduiau, ba chiar sprijineau, din același motiv, propaganda catolică, își luau și Doamne de legea Apusului. Regii Ungariei erau, din partea lor, bucuroși de asemenea încuscriri, așa de folositoare din atâtea puncte de vedere.

Încă din veacul al XIV-lea se făcuse o astfel de legătură de familie. Nicolae Alexandru-Vodă, care avusese cu altă soție, ortodoxă, pe Vladislav, urmașul său, luă pe la 1350 pe o coborâtoare a vechilor Bani de Severin, români unguriți și trecuți la religia catolică. Această Doamnă, *Clara*, avu două fete, care arată însă a fi fost ortodoxe amândouă: una, *Anca*, luă pa Strașimir, Țarul bulgăresc al Vidinului, iar alta, *Slava*, ajunse stăpânitoare în Serbia.

Și Țepeș se învrednici de o soție catolică. Ea era chiar ruda regelui unguresc de atunci, Matiaș Corvinul, și căsătoria se săvârși, cu toată împotrivirea turcilor, la începutul anului 1462 sau în cele din urmă zile ale anului precedent, odată cu încheierea unui tratat între Țara Românească și Ungaria. Nu știm cum o chema pe Doamna catolică a acestui om strașnic.¹ Cu dânsa avu Vlad doi fii: unul stătu pe lângă cel de-al doilea, Ioan Corvin, fiul lui Matiaș, iar celălalt muri în slujba episcopului de Buda. Mihnea Vodă nu era fiul catoliceii, dar și lui i se impuse, la Curtea

¹ Vlad Țepeș s-a căsătorit cu Ilona Szilágyi, o verișoară a regelui Matia Corvin. (n. ed.)

ungurească, o nevestă de această lege, culeasă printre multele rude românești, dar catolice (fiindcă erau nobile) ale regelui.

4

Cele dintâi Doamne ale Moldovei

Întemeietorul Moldovei, Bogdan Vodă, va fi venit de peste munți cu soția sa, o fată de Voievod de acolo, fără îndoială, și cu acel fiu Lațcu, care-i urmă. După un vechi pomelnic, Mitropolitul Dosoftei dă, în versurile sale adause la *Parimiile (Proverbele lui Solomon)* din 1683¹, numele acestei dintâi Doamne a Moldovei: *Maria*.

Lațcu ținu, desigur, pe o româncă, și poate să fi fost și el însurat la coborârea din Maramureș. Când se făcu a trece la catolicism, nevestă-sa nu-l urmă pe această cale, și despre dânsa se vorbește într-o scrisoare pe care Papa o îndreaptă către noul convertit, în 1372.

Din căsătoria lui Lațcu cu această ortodoxă îndărătnică se născu o fată, *Anastasia*, care muri abia în anul 1420. Ea păstră legea mamei sale și dădu marea moșie a Coțmanului mănăstirii din Rădăuți.² Când muri Lațcu, ei i se cuvenea moștenirea Moldovei.

¹ Textul *Parimiile preste an*, tipărit la Iași, în 1683, prin grija Mitropolitului Dosoftei al Moldovei, este alcătuit din fragmente biblice, mai ales din Vechiul Testament (în special din cărțile profetilor), dar și din Noul Testament, destinate lecturii în timpul slujbei vecerniei, la care se adaugă câteva imnuri, cu originalul grecesc sau slavon reprodus alături, traduceri sau prelucrări de texte oraculare, comentarii originale ale unor fragmente liturgice. (*n. ed.*)

² În pronaosul bisericii Mănăstirii Bogdana, din Rădăuți se află mormântul Anastasiei, fiica lui Lațcu. Lespdea funerară are următoarea inscripție: „Io Ștefan Voievod, Domnul Țării Moldovei, în anul 7005 (1497) luna aprilie 11, am înfrumusețat acest mormânt străbunicii mele, cneajnei Anastasia, care a dat Coțmanul acestui locaș, fiica lui Lațcu Voievod. Ea a răposat în anul 6928 (1420) luna martie 26.“ (*n. ed.*)

Boierii îi căutară un soț; găsiră în singura țară vecină unde erau neamuri mari de legea Răsăritului, în Lituania rusească, cu care se mărginea Moldova de Miazănoapte. Un tânăr principe din vestitul neam al Coriatovicilor, Iuga, veni deci în țară, se cunună cu Domnița și stăpâni, dar numai puțin timp, căci fu ucis.

Acei care luptaseră cu el găsiră însă o altă femeie din neamul lui Bogdan întemeietorul, poate o soră a lui Lațcu. O chema *Mușata*, dar, fiindcă trecuse la catolicism, i se zicea *Margareta*. Ea luase de bărbat pe un Ștefan Vodă, cu care avu trei fii; Petru, Roman și Ștefan. Aceștia se războiră întâi, apoi domniră pe rând. Un act al lui Roman pomenește pe mamă-sa *Mușata*, la 1392. Petru era ortodox, dar mamă-sa clădi, în Siret, biserica Sfântului Ioan Botezătorul, unde fu și îngropată.

Nu știm de unde venea *Anastasia*, soția lui Roman, care fu înmormântată în orașul și în biserica făcută de soțul ei, la Roman. Am bănui că era fiica lui Iuga și a celei dintâi *Anastasia*.

5

Doamnele lui Alexandru cel Bun și ale urmașilor lui

Obiceiu înrudirii cu străinii urmează și mai departe, căutându-se principese lituane sau chiar polone, catolice. Cea dintâi Doamnă a lui Alexandru cel Bun, îngropată la 1410, sub bap-tisteriul bisericii latine din Baia, e catolica *Margareta*, cu care el se căsătorise încă din Polonia, fiind pretendent numai la Coroana Moldovei. A doua soție a marelui voievod poartă numele de *Neacșa* sau – cum o tălmăceau cărturarii – *Ana*, și era poate o fiică a lui Mircea cel Bătrân: ea născu la 20 iulie 1409 pe moștenitorul tronului, Ilie, iar, la o dată următoare, pe acea *Chiajna*, care muri abia în 1479, nemăritată, căci nu găsisse un bărbat de potriva ei. Mormântul Anei se vede și astăzi în mănăstirea Bistriței, lângă peretele din stânga; data morții, însemnată acolo, e 2 noiembrie